

Reflexions a l'entorn de la recollida dels avals

La candidatura d'Unió Republicana, Roser Cavaller i Carles Bonet, està en ple procés de recollida dels avals per a poder-se presentar. Cal dir, però, que no fou fins divendres passat que la Sindicatura Electoral del partit ens va comunicar que se'n requerien 376.

Volem dir que, a hores d'ara, no disposem encara d'aquesta xifra, però que estem treballant intensament i esperem ultrapassar-la dilluns. Voldríem, però, destacar les dificultats que ens trobem a l'hora de recavar a la militància el seu suport, per una sèrie de condicionants que mereixen, no només la reflexió de tot el partit, sinó fins i tot de tota la societat.

1. En el Consell Nacional d'ERC del 18 de juny on es va aprovar el Reglament del Congrés hi havia una esmena que demanava la possibilitat que un mateix militant pogués avalar a la vegada la presentació de diverses candidatures. L'esmena es justificava pel fet que en avalar de manera excloent només un precandidat, el militant que ho feia donava la imatge pública de quin seria el seu vot el dia de les eleccions, la qual cosa afecta a un dels elements cabdals de la democràcia, que és el secret del vot. Però és que a més, per les experiències que hem tingut durant molts anys, els avaladors de les candidatures no oficials de tots els processos acaben tenint problemes al partit o opten per abandonar-lo. L'aparell els etiqueta. Doncs bé, aquesta esmena que només pretenia assegurar la qualitat democràtica i la llibertat d'opció de la nostra militància fou rebutjada per l'aparell per 54 vots contra 45. No cal dir que la impossibilitat d'avalar més d'una candidatura afavoreix el candidat que vol l'aparell, i d'aquí la coherència de l'aparell en votar-hi en contra.
2. La candidatura Junqueras-Rovira diu que ja té més de mil avals. Per a algú que no sigui un ingenu i conegui com es desenvolupen de debò els processos interns a Esquerra Republicana de Catalunya, és del tot impossible per a una persona que no fa ni 6 mesos que és militant, que amb les seves pròpies forces hagi aconseguit tal nombre d'avals. La conclusió és clara: és la candidatura oficial.
3. Amb els nostres esforços personals i d'altra gent, de temps i de diners, ens trobem que en el partit hi ha temor i reserva en avalar la nostra candidatura, tot i que no demanem complicitat ideològica, tan sols democràtica, per a poder-nos presentar, i així permetre la reflexió i el debat. També ens preguntem com és possible que havent enviat el nostre programa i les nostres peticions d'aval a les 300 seccions locals del partit, a les quals hem fet dos enviaments, només ens hagin contestat, amablement, dues seccions locals, i només de la primera tramesa. Això en un partit que hi hagués realment llibertat democràtica, no passaria.
4. El precandidat Junqueras diu que és una bona persona. No ho dubtem, però si fos un bon demòcrata no hauria permès aquesta inequitat i aquesta pressió persistent i velada que fa l'aparell sobre la militància, contra les que hem de lluitar. Es parla que a ERC hi ha d'haver foc nou. Efectivament, cal fer foc nou

amb les pràctiques més pròpies d'una democràcia orgànica que d'una d'avançada.

5. També diu el precandidat Junqueras que vol fer un canvi de cultura per defugir els lideratges personalistes. Òbviament aquesta afirmació no és contrària a ser una bona persona, però es incoherent amb la magnificació de la seva persona que des de fa un temps ha anat ordint l'aparell del partit, tot un muntatge per a desencadenar una onada emocional a l'entorn de la seva persona, la qual, sense cap reflexió del que ha passat i sense cap proposta substancial, s'ha erigit en salvador únic del partit.
6. El precandidat Junqueras també diu que vol la unitat del partit i la unitat d'acció amb altres forces per anar cap a la independència. En el nostre procés de recollida d'aval utilitzant llistes de contactes personals que hem anat aconseguint d'aquí i d'allà amb els nostres coneguts i amb coneguts dels nostres coneguts, hem constatat la crisi fortíssima en què es troba ERC. Molta gent ens contesta que han abandonat el partit o que estan a punt de fer-ho. Un procés d'abandó que majoritàriament es desenvolupa a partir del 2008 quan la candidatura Puigcercós-Ridao, amb només el 37% dels vots, va decidir dirigir el partit en solitari. Així que, abans de proposar processos d'unitat, alguns certament extravagants, com és d'anar conjuntament amb IC i CiU, el que caldria fer és preguntar-se per què des del 2008 han marxat tants milers de militants, han marxat alguns reconeguts líders del partit, com Joan Carretero o Uriel Bertran, i en les darreres setmanes, el més significat de tots, en Josep-Lluís Carod-Rovira. I tampoc no s'entén que, al mateix moment en què es presenta aquesta proposta d'unitat, en queden marginats l'encara Secretari General Joan Ridao i el diputat Joan Tardà, per no parlar de l'ostracisme d'altres personatges, com l'Elisenda Paluzie.
7. La nostra candidatura no parla d'unitat, sinó que parla d'unió. Unitat és una paraula massa mística, de mal gust en un partit republicà, i encara més, en un partit independentista. Nosaltres volem aconseguir, primerament, la unió de tota la família republicana, dels que hi ha a dins i dels milers que han marxat els darrers anys. Mentre no siguem capaços de recuperar tot aquest capital malbaratat per la pèssima gestió de l'actual direcció en aquests darrers anys, ERC no es podrà proposar recuperar la credibilitat social i electoral que ha perdut. I això no es recupera amb un o uns pocs personatges. Això es recupera apel·lant a l'esforç, a la responsabilitat i a la preparació de tota la militància.